

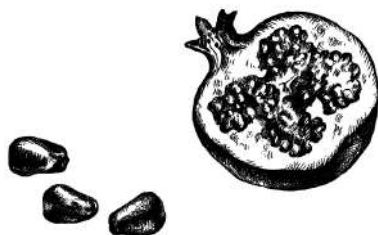
SCARLETT ST. CLAIR

un
STROP
de
DISTRUGERE

HADES X PERSEFONA
VOLUMUL AL II-LEA

Traducere din limba engleză de
ALEXANDRU SZÖLLÖ

LEDA EDGE

CAPITOLUL I

Un strop de îndoială

PERSEFONA MERGEA DE-A LUNGUL ȚĂRMULUI RÂULUI Styx. Valuri crestate ieșeau la suprafață, și parcă i se strângea pielea pe ea în timp ce-și amintea de prima sa vizită în Lumea de Jos. Încercase să traverseze marea întindere de apă, fără să știe nimic de morții care sălășluiau în adâncurile de dedesubt. O trăseseră la fund, apucând-o cu degetele lor descărnate care-i tăiau pielea, căci dorința lor de-a nimici făptura vie îi întărâta să atace.

Crezuse că avea să se înece – apoi Hermes îi sărise în ajutor.

Hades nu fusese deloc încântat de toată povestea asta, dar o dusese la palatul lui și-i vindecase rănilor. Mai târziu, avea să afle că morții din râu erau cadavre străvechi care veniseră în Lumea de Jos fără monede pentru a-i plăti lui Charon taxa de trecere. Condamnați să trăiască o eternitate în râu, erau doar unul dintre nenumăratele moduri în care Hades își proteja granițele tărâmului de viii care voiau să intre și de morții care voiau să scape.

În ciuda neliniștii Persefonei în apropierea cheiului, peisajul era minunat. Styxul se întindea kilometri întregi, curgând spre un orizont înconjurat de munți bruni. Pâlcuri de narcise albe creșteau de-a lungul țărmurilor, parcă aprinzându-se ca niște flăcări albe pe suprafața întunecată. De partea cealaltă a munților, palatul lui Hades bântuia orizontul, înălțându-se precum colțurile zimțate ale coroanei lui de obsidian.

Yuri, un suflet tânăr cu o coamă deasă de bucle ce-i cădeau precum o cascadă și pielea măslinie, mergea alături de ea. Purta o robă roz și sandale de piele – o ținută aflată într-un puternic contrast cu munții umbroși și apa întunecată. Sufletul și Persefona se împrieteniseră repede și mergeau adesea la plimbare prin Valea Asfodel, dar, în ziua aceea, Persefona o convinse pe Yuri să se abată de la poteca pe care umblau de obicei.

În clipa aceea, aruncă o privire spre însoțitoarea ei, care o prinsese de braț, și o întrebă:

— Yuri, tu de când ești aici?

Persefona presupunea că sufletul fusese în Lumea de Jos o vreme, după peplumul tradițional pe care-l purta.

Yuri își încruntă sprâncenele delicate deasupra ochilor cenușii.

— Nu știu. De multă vreme.

— Îți aduci aminte cum era Lumea de Jos când ai ajuns aici?

Persefona avea foarte multe întrebări despre Lumea de Jos din Antichitate – cea variantă încă-și avea ghearele bine înfipite în Hades, îl făcea să se simtă rușinat și nevrednic de închinarea și lauda oamenilor lui.

— Da. Nu știu dacă o să pot uita vreodată.

Râse stânjenită.

— Nu era așa cum e acum.

— Spune-mi mai multe! o încurajă Persefona.

Deși era curioasă în legătură cu trecutul lui Hades și cu istoria Lumii de Jos, nu putea nega că o parte din ea se temea să descopere adevărul.

Dacă nu-i plăcea ce-avea să descopere?

— Lumea de Jos era... sumbră. Nu era *nimic* aici. Eram toți înghesuiți și lipsiți de culoare. Nu existau zile și nopți, ci doar un cenușiu monoton în care ne duceam existența.

Deci sufletele chiar erau *umbre* – umbre ale lor însele.

Persefona își aduse aminte de momentul în care Hades o dusesse prima oară în grădina lui din Lumea de Jos. Fusese foarte supărată pe el. El o provocase să dea viață în Lumea de Jos după o partidă de poker. Ea nici măcar nu-și dăduse seama de consecințele invitării lui la joc, neînțelegând că el îi făcuse pe plac cu intenția de-a o ademni să semneze un contract. Provocarea care urmasse devenise cu atât mai frustrantă când îi văzuse grădina – o oază splendidă și luxuriantă, plină de flori colorate și de sălcii vioaie. Apoi, el îi dezvăluise că totul era doar o iluzie. Sub farmecul pe care-l menținea se afla un tărâm al cenușii și focului.

— Pare o pedeapsă, spuse Persefona, părându-i-se îngrozitor să exiști fără scop.

Yuri zâmbi slab și ridică din umeri.

— A fost condamnarea noastră pentru că am trăit vieți banale.

Persefona se încruntă. Știa că, în vremurile de demult, eroii erau de obicei singurii care se puteau aștepta la o existență euforică în Lumea de Jos.

— Ce s-a schimbat?

— Nu știu sigur. Au existat multe zvonuri – unele spuneau că o muritoare pe care-a iubit-o lordul Hades a murit și a venit să-și ducă existența aici.

Sprâncenele Persefonei se uniră. Se întreba dacă există vreun sâmbure de adevăr în asta, având în vedere că Hades mai avusese o schimbare de perspectivă asemănătoare după ce ea scrisese despre pactele lui nereușite cu muritorii. Fusese atât de motivat de critica ei, încât pornise Proiectul Halcyon, un plan care includea construirea unui centru de dezintoxicare dotat conform ultimelor standarde, specializat în îngrijirea medicală gratuită a muritorilor suferinzi de tot felul de dependențe.

Un sentiment neplăcut i se furișă pe șira spinării, răspândindu-i-se prin corp precum o molimă. Poate că nu fusese singura iubită care-l inspirase pe Hades.

Yuri continuă:

— Bineînțeles, eu tind să cred că pur și simplu... s-a hotărât să se schimbe. Lordul Hades urmărește lumea. Pe măsură ce lumea a devenit mai puțin haotică, la fel s-a întâmplat și cu Lumea de Jos.

Persefona nu credea că e atât de simplu. Încercase să-l convingă pe Hades să vorbească despre asta, dar el evita subiectul. Acum se întreba dacă faptul că el păstra tăcerea avea de-a face mai puțin cu jena decât cu ideea că voia să păstreze secrete amănuntele despre fostele lui amante. O luă razna repede, gândurile începură să i se învâlmășească, precum un vârtej care lua nesiguranța și îndoiala pe sus. Oare câte femei iubise Hades? Oare mai avea sentimente pentru vreuna dintre ele? Oare le adusese în patul pe care acum îl împărțea cu ea?

Ideea îi întoarse stomacul pe dos. Din fericire, fu smulsă din gândurile ei când văzu un grup de suflete care stăteau pe un ponton în apropierea râului.

Persefona se opri și făcu un semn din cap spre grup.

— Cine sunt, Yuri?

— Suflete noi.

— De ce stau chircite pe malurile Styxului?

Dintre toate sufletele pe care Persefona le întâlnește, acelea păreau cele mai... *moarte*. Erau trase la față și aveau pielea pământie și palidă. Erau adunate laolaltă, cocoșate, cu brațele încrucișate la piept, tremurând.

— Pentru că le e teamă, răspunse Yuri, iar tonul ei dădea de înțeles că teama lor ar trebui să se înțeleagă de la sine.

— Nu înțeleg.

— Celor mai multe li s-a spus că Lumea de Jos și regele ei sunt îngrozitoare, astfel încât, atunci când mor, să moară cuprinse de groază.

Persefona nu suporta asta din mai multe motive – în mare parte pentru că Lumea de Jos nu era un loc înspăimântător, dar își dădu seama și că e frustrată pe Hades, care nu făcea nimic pentru a schimba felul în care era perceput el sau tărâmul lui.

— Nu le alină nimeni când ajung la porți?

Yuri îi aruncă o privire ciudată, de parcă n-ar fi înțeles de ce-ar fi încercat cineva să aline sau să întâmpine sufletele nou-sosite.

— Charon le trece Styxul, după care sufletele trebuie să meargă pe jos până la judecată, răspunse Yuri. Apoi sunt duse într-un loc de odihnă sau de tortură veșnică. Așa a fost întotdeauna.

Persefona strânse din buze, încleștându-și maxilarul de iritare. O uimea faptul că puteau vorbi despre cât de mult evoluase Lumea de Jos, și totuși încă aveau practici străvechi. Nu exista niciun motiv pentru care sufletele alea să rămână fără întâmpinare sau alinare. Se eliberă din strânsoarea lui Yuri și porni lejer spre grupul care aștepta, ezitând când văzu că acestea continuau să tremure și să se ferească din calea lor.

Zâmbi, sperând să le mai alunge din neliniște.

— Bună! Eu sunt Persefona!

Totuși, sufletele tremurau. Trebuia să-și fi dat seama că numele ei nu avea să le-aducă nicio alinare. Mama ei, Demetra, Zeița Olimpiană a Recoltei, avusese grijă de asta. De teamă, o ținuse pe Persefona într-o închisoare din sticlă aproape toată viața ei, împiedicând-o să aibă parte de închinare și, prin urmare, să se bucure de puterile ei.

O amestecătură de sentimente începu să-i clocotească în stomac – frustrarea că nu putea să ajute, tristețea că era slabă și furia că mama ei încercase să sfideze destinul.

— Ar trebui să le-arăți Divinitatea ta, propuse Yuri, care o urmase pe Persefona în timp ce se apropia de suflete.

— De ce?

— Le-ar aduce alinare. În momentul de față nu te deosebești cu nimic de alt suflet din Lumea de Jos. Ca zeiță, sufletele te prețuiesc foarte mult.

Persefona dădu să protesteze. Oamenii aștia nu știau cum o cheamă – cum avea să le aducă liniște forma ei Divină?

Apoi, Yuri adăugă:

— Noi ne închinăm celor Divini! Le vei aduce speranță!

Persefonei nu-i plăcea forma ei Divină. Îi fusese greu să se simtă ca o zeiță înainte să aibă puteri, iar lucrul ăsta nu se schimbasese nici măcar când magia ei se trezise înflăcărată la viață, încurajată de închinarea lui Hades. Totuși, era important pentru ea ca sufletele nou-sosite să se simtă binevenite în Lumea de Jos, să vadă tărâmul lui Hades ca pe un nou început și, mai ales, să se asigure că sufletele înțelegeau faptul că regelui lor le pasă de ele.

Persefona dădu drumul farmecului ei uman. Magia-i alunecă de pe piele precum mătasea, iar ea rămase în fața suflețelor, scăldată într-o lumină eterică. Greutatea coarnelor ei albe de antilopă kudu părea în clipa aceea, când se afla în forma ei

adevărată, mai mare. Părul ei creț era deschis la culoare, de la un auriu-arămiu la un blond-pal, iar ochii de un verde nepământean îi sticleau, parcă arzând.

Le zâmbi din nou sufletelor.

— Eu sunt Persefona, Zeița Primăverii. Mă bucur foarte mult că sunteți aici!

Reacția lor la modul în care radia zeița apăru imediat. Trecură de la tremurat la închinare în genunchi, la picioarele ei. Persefonei i se strânse stomacul, iar bătăile inimii i se iuțiră când o luă ca din pușcă înainte.

— Vai, nu, vă rog! spuse ea, îngenunchind în fața unuia dintre suflete – o femeie mai în vârstă, cu părul scurt și cărunt și pielea subțire ca foaia de hârtie.

Îi atinse obrazul, iar ochii albaștri apoși ai femeii priviră în ai ei.

— Vă rog să vă ridicați cu mine! spuse ea și o ajută pe femeie să se ridice în picioare.

Celelalte suflete rămaseră la pământ, cu capetele ridicate, cu privirile țintă la ea.

— Cum te numești?

— Elenor, hârâi ea.

— Elenor, repetă Persefona numele, zâmbind totodată. Sper că vei găsi Lumea de Jos un loc la fel de pașnic ca și mine!

Cuvintele ei fură ca o sfoară care-i îndreptă femeii umerii lăsați. Persefona trecu la următorul suflet, apoi la următorul, până când vorbi cu toate și le făcu să stea din nou în picioare.

— Poate-ar trebui să mergem cu toții spre Câmpia Judecății, propuse ea.

— Aaa, n-o să fie nevoie! o întrerupse Yuri. Thanatos!

Zeul înaripat al Morții își făcu imediat apariția. Avea o frumusețe lugubră, cu piele palidă, buze roșii ca sângele și păr

blond-alburiu care-i cădea pe umeri. Ochii lui albaștri erau la fel de frapanți precum un fulger pe cerul nopții. Prezența lui inspira o stare de liniște, pe care Persefona o simți în străfundul pieptului. Parcă n-avea deloc greutate.

— Milady, se înclină el cu o voce melodioasă, bogată.

— Thanatos!

Persefona nu-și putu stăpâni zâmbetul larg care i se întipări pe figură.

Thanatos fusese primul care-i oferise informații esențiale despre poziția precară în care se afla Hades ca Zeu al Morților în timp ce-i făcea un tur al Câmpiilor Elizee. Perspectiva lui o ajutase să înțeleagă Lumea de Jos puțin mai bine și, dacă era să fie sinceră, îi oferise ceea ce avea nevoie pentru a i se dărui întru totul lui Hades.

Făcu un gest spre sufletele adunate acolo și le prezentă zeului.

Thanatos le zâmbi timid, dar sincer, și spuse:

— Ne-am cunoscut!

— Aha!

Ea roși în obraji.

— Scuze, am uitat!

În calitatea lui de culegător de suflete, Thanatos era ultimul chip pe care muritorii îl vedeau înainte să ajungă pe malurile Styxului.

— Tocmai mă pregăteam să conduc noile suflete spre Câmpia Judecății.

Ea observă că ochii lui Thanatos se măriseră un pic, iar el se uită la Yuri, care se grăbi să adauge:

— Lady Persefona este așteptată la palat. Poți să le duci tu în locul ei, Thanatos?

— Desigur! răspunse el, ducând mâna la piept. Aș fi încântat!

Persefona le făcu semn cu mâna sufletelor în timp ce Thanatos se întoarse spre mulțime, își întinse aripile și dispăru cu suflete cu tot.

Yuri își încolăci brațul pe după al Persefonei, trăgând de malurile Styxului, însă zeița nu se clintea.

— De ce-ai făcut chestia asta? întrebă Persefona.

— Ce-am făcut?

— Nu sunt așteptată la palat, Yuri. Puteam să duc eu sufletele pe câmp.

— Îmi pare rău, Persefona! Îmi era teamă să nu începă cu cererile.

— Cererile? se încruntă Persefona. Ce să-mi ceară?

— Favoruri, îi explică ea.

Persefona chicoti auzind ideea.

— Nu sunt eu în măsură să le fac favoruri.

— Sufletele nu știu lucrul ăsta, spuse ea. Ele nu văd decât o zeiță care-ar putea să le-ajute să obțină o audiență la Hades sau să se întoarcă în lumea celor vii.

Persefona se încruntă.

— De ce crezi asta?

— Pentru că am fost și eu printre ele.

Yuri o trase din nou de braț, iar de data asta Persefona o urmă. Între ele se așternu o tăcere încordată, iar Persefona se încruntă.

— Scuze, Yuri! Uneori uit că...

— Că sunt moartă?

Zâmbi, dar Persefona se simți mică și nătângă.

— E-n regulă. ăsta-i unul dintre motivele pentru care-mi place atât de mult de tine, spuse ea, făcând o pauză și adăugând: Hades și-a ales bine consoarta.

— Consoarta?

Persefona ridică din sprâncene.

— Nu e evident că Hades are de gând să se însoare cu tine?

Persefona râse.

— Tragi niște concluzii foarte pripite, Yuri!

Doar că Hades *chiar* își declarase intențiile. „Vei fi regina mea. Nu am nevoie să-mi spună Ursitoarele lucrul ăsta.”

I se strânse pieptul, iar cuvintele lui îi provocară un gol în stomac.

Cuvintele acelea ar fi trebuit să-i topească inima, iar faptul că nu o făcuseră o deranja. Poate că asta avea legătură cu despărțirea lor recentă. De ce simțea ea atât de multă neliniște, când Hades era atât de sigur în legătură cu viitorul lor?

Yuri, care habar n-avea de tumultul lăuntric al Persefonei, spuse:

— De ce să nu te aleagă lordul Hades drept regină? Ești o zeiță necăsătorită și nu ai depus niciun jurământ de castitate.

Sufletul îi aruncă o privire cu subînțeles, care-o făcu pe Persefona să roșească.

— Faptul că sunt zeiță nu mă califică pentru titlul de Regină a Lumii de Jos.

— Nu, dar e și ăsta un început. Hades n-ar alege niciodată o muritoare sau o nimfă drept regina lui. Crede-mă, a avut o *groază* de oportunități!

O străfulgerare de gelozie îi străbătu șira spinării Persefonei. Era de parcă un chibrit ar fi aterizat într-o băltoacă de kerosen. Magia o izbi ca un val, poruncindu-i parcă să-i dea voie să iasă. Era un mecanism de apărare, iar ea-și luă un moment ca să o domolească.

Vino-ți în fire! își spuse în gând.

Știa faptul că Hades avusese mai multe amante de-a lungul vieții – una fiind nimfa cu părul roșcat, Minthe, pe care ea

o transformase într-o plantă de mentă. Totuși, nu se gândise niciodată că interesul lui Hades față de ea s-ar fi putut datora, în parte, sângelui ei Divin. Ceva întunecat îi învălui inima. Cum își putea permite să aibă astfel de gânduri în legătură cu Hades? El o încurajase să-și îmbrățișeze Divinitatea, i se închinase, astfel încât ea să aibă libertate și putere, și-i spusese că o iubește. Dacă avea s-o facă regină, avea s-o facă pentru că ținea la ea, nu pentru că era zeiță.

Nu-i așa?

Persefona își alungă curând gândurile, în timp ce ea și Yuri se întorceau în Asfodel, unde copiii care-o implorau să se joace cu ei începură să roiască în jurul său. După o partidă scurtă de-a v-ați ascunselea, Ophelia, Elara și Anastasia, care voiau părerea ei despre vinuri, prăjituri și flori pentru Sărbătoarea Solstițiului de Vară ce urma să aibă loc curând, o târără de-acolo.

Solstițiul marca și începutul noului an și semnifica numărătoarea de o lună până la Jocurile Panelenice – un eveniment în legătură cu care nici măcar moartea nu putea stăvili entuziasmul sufletelor. Având în vedere apropierea unei sărbători atât de importante, Persefona îi ceruse lui Hades permisiunea de a ține o petrecere la palat, propunere cu care Hades fusese de acord. Era nerăbdătoare să primească sufletele în săli, la fel de nerăbdătoare cum erau și ele să fie acolo.

Până se întoarse la palat, Persefona era deja iarăși neliniștită. Întunecimea îndoielii ei crescuse, apăsându-i pe cap, iar magia îi pulsa pe sub piele, provocându-i dureri și oboseală. Sună după ceai și se îndreptă spre bibliotecă, sperând ca lectura să-i ia gândul de la discuția cu Yuri.

Tolânindu-se într-unul dintre fotoliile mari de lângă șemineu, Persefona răsfoi exemplarul lui Hecate din *Magie și dezmăț*. Era una dintre cele câteva sarcini pe care Zeița Vrăjitoriei, care-o ajuta să-și controleze puterea haotică, i le dăduse.

Nu funcționa atât de iute pe cât spera ea.

Persefona așteptase multă vreme să i se manifeste puterile, iar când o făcuseră, se întâmplase în timpul unei certe aprinse cu Hades. De-atunci reușise să facă florile să înflorească, dar îi era greu să canalizeze cantitatea potrivită de magie. Descoperise și că abilitatea ei de-a se teleporta avea probleme, ceea ce însemna că nu reușea întotdeauna să ajungă unde voia. Hecate îi spusese că era doar o chestiune de exercițiu, dar ea tot se simțea de parcă ar fi eșuat, și din aceste motive se hotărâse să nu se folosească de magie în Lumea de Sus.

Până nu o ținea sub control.

Așadar, ca să se pregătească pentru prima ei lecție cu Hecate, se apucă să studieze, învățând istoria magiei, a alchimiei și a înspăimântătoarelor puteri ale zeilor, tânjind după ziua în care-avea să-și poată folosi puterea cu aceeași ușurință cu care respira.

Deodată, căldura i se răspândi prin corp, ridicându-i părul de la ceafă și de pe brațe. În ciuda căldurii, se înfioră și i se tăie răsuflarea.

Hades se afla prin apropiere, iar corpul ei o știa.

Îi venea să geamă în timp ce începea să simtă o durere jos, până în stomac.

Pe zei! Era de neostoit.

— Mă gândeam eu că aici te găesc, veni vocea lui Hades de deasupra ei, iar Persefona ridică privirea și-l văzu stând în spatele său.

Ochii lui fumurii îi întâlniră pe-ai ei, iar el se aplecă s-o sărute, luându-i maxilarul în mână. O ținu posesiv și o sărută pătimaș, lăsându-i buzele carne vie când se retrase.

— Cum ți-a fost ziua, iubita mea?

Alintul lui îi tăie răsuflarea.

— Bună.

Colțurile gurii lui Hades se ridicară, iar în timp ce vorbea, privirea lui coborî spre buzele ei.

— Sper că nu te deranjez. Păreai destul de captivată de cartea aia a ta, spuse el.

— Nu, răspunse ea repede, apoi își dresе vocea. Adică... e doar o sarcină pe care-am primit-o din partea lui Hecate.

— Îmi dai voie? întrebă el, eliberând-o din strânsoarea lui și întinzând mâna după carte.

Fără a rosti un cuvânt, i-o dădu și-l urmări pe Zeul Morților cum ocoli fotoliul și răsfoi cartea. Era ceva incredibil de diabolic în felul în care arăta, o furtună întunecată, îmbrăcată din cap până-n picioare în negru.

— Când începi pregătirile cu Hecate? întrebă el.

— Săptămâna asta, îi răspunse. Mi-a dat teme.

— Hm! El tăcu, fixând cartea cu privirea, apoi vorbi din nou: Am auzit că azi ai întâmpinat niște suflete noi.

Persefona se îndreptă, fără să-și dea seama dacă era supărat pe ea.

— Mă plimbam cu Yuri când le-am văzut așteptând pe malurile Styxului.

Hades ridică privirea, cu ochii precum focul.

— Ai scos un suflet din Asfodel?

Se simțea o notă de surprindere în vocea lui.

— E vorba de Yuri, Hades. Pe lângă asta, nu știu de ce le ții izolate.

— Ca să nu mă bage în bebele.

Persefona chicoti, dar se opri când văzu expresia lui Hades. Stătea între ea și șemineu, scaldat în lumină ca un înger. Chiar era măreț, cu pomeții lui înalți, cu barba îngrijită și cu buzele carnoase. Părul lung îi era prins în coc la ceafă. Ei îi plăcea așa,

pentru că adora să i-l desprindă, să-și treacă degetele prin el, să-l apuce de păr când o pătrundea.

La gândul ăsta, aerul deveni mai greu, iar ea observă pieptul lui Hades umflându-se în timp ce acesta respira cu putere, parcă simțindu-i schimbarea din gânduri. Își linse buzele și-și dădu silința să se concentreze asupra conversației pe care-o purtau acum.

— Sufletele din Asfodel nu fac niciodată belele.

— Crezi că mă înșel.

Nu era o întrebare, ci o afirmație, iar el nu părea surprins. Toată relația lor începuse datorită faptului că Persefona credea că el se înșală.

— Cred că nu-ți acorzi destule merite pentru că te-ai schimbat și, prin urmare, nu le acorzi suficiente merite sufletelor pentru că observă schimbarea.

Zeul rămase tăcut câteva clipe lungi.

— De ce-ai întâmpinat sufletele?

— Pentru că păreau să se teamă, și nu mi-a plăcut lucrul ăsta. Hades se strâmbă.

— Unele dintre ele trebuie să se teamă, Persefona.

— Cele care trebuie să se teamă o să se teamă, fără să țină seama de întâmpinarea mea.

Muritorii știu ce i-a dus la închisoare pe viață în Tartar, adăugă ea în gând.

— Lumea de Jos este minunată, iar ție-ți pasă de existența supușilor tăi, Hades, spuse apoi cu voce tare. De ce să se teamă cei buni de un asemenea loc? De ce să se teamă de tine?

— Oricum se tem de mine. *Tu* ai fost cea care le-a ieșit în întâmpinare.

— Ai putea să le ieși în întâmpinare alături de mine, propuse ea.

Hades își păstră rânjetul, dar expresia i se împlânzi.

— Oricât ți-ar plăcea titlul de regină, foarte repede te porți ca una!

Persefona încremeni o clipă, prinsă între teama de furia lui Hades și propria neliniște când era numită regină.

— Asta... îți cauzează neplăcere?

— De ce să-mi cauzeze neplăcere?

— Nu sunt regină, răspunse ea ridicându-se de pe scaun, apropiindu-se de el și smulgându-i cartea din mâini. Și nici nu îmi dau seama ce părere ai despre faptele mele.

— Ai să fii regina mea! rosti Hades aprig, aproape ca și când ar fi vrut să se convingă că e adevărat. Ursitoarele mi-au spus lucrul ăsta!

Persefona se zbârli, iar gândurile de mai devreme îi reveniră ca un val. Cum să-l fi întrebat ea pe Hades de ce o voia ca regină? Mai rău, de ce simțea că el trebuia neapărat să-i răspundă la întrebarea asta? Se întoarse și dispăru după raft ca să-și ascundă reacția.

— Îți cauzează neplăcere? întrebă Hades, apărând în fața ei și blocându-i drumul precum un munte.

Persefona tresări, dar își reveni repede.

— Nu, răspunse, împingându-l și trecând pe lângă el.

Hades o urmă îndeaproape.

În timp ce pune cartea la loc pe raft, ea vorbi:

— Deși mi-aș dori mai degrabă să mă vrei ca regină pentru că mă iubești, nu pentru că așa au hotărât Ursitoarele.

Hades așteptă până când ea se întoarse cu fața spre el ca să vorbească. Se încruntă.

— Îmi pui la îndoială iubirea?

— Nu!

Ea făcu ochii mari când auzi concluzia pe care-o trăsese el, apoi îi căzură umerii.

— Dar... presupun că nu putem să ne ferim de părerile altora despre relația noastră.

— Și ce spun alții, mai exact?

Stătea atât de aproape de ea, încât simțea miros de mirodenii, fum și un pic de aer de iarnă. Era mirosul magiei lui.

Un umăr i se ridică și-i căzu în timp ce răspundea:

— Că noi suntem împreună numai datorită Ursitoarelor. Că tu m-ai ales numai pentru că sunt zeiță.

— Ți-am dat eu vreun motiv să crezi așa ceva?

Rămase fixându-l cu privirea, fără să fie în stare să răspundă. Nu voia să-i spună că Yuri îi băgase ideea în cap. Gândul fusese acolo – o sămânță plantată de la bun început. Yuri nu făcuse altceva decât să o ude, iar aceasta crescuse, la fel de sălbatică precum lianele negre ce răsăreau din magia ei.

Hades vorbi mai repede, pe un ton poruncitor:

— Cine ți-a dat motive să te îndoiești?

— Abia am început să mă gândesc...

— La motivațiile mele?

— Nu...

El își miji ochii.

— Mie așa mi se pare.

Persefona făcu un pas în spate, lipindu-se cu spinarea de raft.

— Îmi pare rău c-am vorbit!

— E prea târziu pentru asta!

Persefona se încruntă.

— O să mă pedepsești pentru că spun ce gândesc?

— Să te pedepsesc?

Hades își înclină capul și se apropie de ea, sprijinindu-și soldurile de ale Persefonei, fără să lase pic de spațiu între ei.

— Sunt interesat să aflu cum crezi tu că o să te pedepsesc.

Cuvintele lui o enervară, dar reuși să se încrunte la el în ciuda căldurii pe care i-o transmiteau.

— Iar eu sunt interesată să-mi răspunzi la întrebări!

Hades își încleștă maxilarul.

— Reamintește-mi întrebarea ta!

Ea clipi. Îl întrebase dacă o alesese doar pentru că era zeiță? Îl întrebase dacă o iubește?

Inspiră adânc și-și ridică privirea spre el, pe sub gene.

— Dacă n-ar fi Ursitoarele, m-ai mai vrea?

Nu reușea să-și dea seama ce însemna expresia de pe fața lui Hades. Privirea lui era ca un laser, topindu-i pieptul, inima și plămâni. Nu putea respira, așteptând ca el să vorbească – dar el nu vorbea. În schimb, întinse o mână și o apucă de maxilar. Corpul lui vibra – ea simțea violența latentă și, pentru o clipă, se întrebă ce avea să abată Regele Lumii de Jos asupra sa.

Apoi strânsoarea lui slăbi, iar degetele lui i se răsfirară pe obraz. Privirea-i coborî spre buzele ei.

— Știi de unde știu că Ursitoarele mi te-au dat mie?

Vocea lui era o șoaptă răgușită, un ton pe care-l folosea în întunericul camerei lor după ce făceau dragoste.

Persefona clătină încet din cap, căzută în mrejele privirii lui galeșe.

— Am simțit asta pe pielea ta, și singurul lucru pe care-l regret e că am trăit atât de mult fără tine.

Buzele lui i se plimbau de-a lungul maxilarului și pe obraz. Ea-și ținu respirația, lipindu-se de el când o atinse, căutându-i gura, dar, în loc să o sărute, el se îndepărtă.

Îndepărtarea lui bruscă o lăsă fără echilibru, așa că se sprijini de raftul cu cărți.

— Ce-a fost asta? Îl întrebă, încruntându-se la el.

El chicoti lugubru, ridicându-și ușor colțurile gurii.

— Preludiul!

Apoi se aplecă în față, o cuprinse în brațe și o aruncă peste umăr. Persefona scoase un chiot scurt de surprindere și întrebă:

— Ce faci?

— Îți demonstrez că te doresc!

Ieși cu pași lejeri din bibliotecă pe hol.

— Lasă-mă jos, Hades!

— Nu!

Ea avea impresia că el rânjea. Mâna lui i se strecură între coapse, despărțindu-i carnea și pătrunzând în adâncul ei. Se prinse de țesătura hainei lui ca să nu-i cadă de pe umăr.

— *Hades!* gemu Persefona.

El chicoti, ceea ce o scoase din sărite. Îi desprinse pletele și-l trase de șuvițe, dându-i capul pe spate și căutându-i buzele. Hades îi făcu pe plac și o sprijini de cel mai apropiat perete, sărutând-o aprig, apoi se aplecă să-i mârâie la ureche:

— Am să te pedepsesc atât de aspru, încât ai să urli! Ai să-ți dai drumul atât de tare pe scula mea, că n-ai să te mai îndoiești de afecțiunea mea!

Cuvintele lui o lăsară fără răsuflare, iar magia ei se trezi, încălzindu-i pielea.

— Ține-te de promisiuni, lord Hades! îi ceru cu gura lipită de a lui.

Apoi peretele din spatele Persefonei cedă, iar ea țipă ușor când Hades căzu în față, împleticindu-se. El reuși să evite o căzătură pe podea și, imediat ce-și recăpătără echilibrul, o ajută să se ridice în picioare. Recunoștea felul în care o ținea – protector, cuprinzându-i umerii din partea de sus cu un braț. Își lungi gâtul și descoperi că se aflau în sufragerie. Masa de banchet era ocupată de personalul lui Hades, printre care Thanatos, Hecate și Charon.

Peretele de care se lipiseră era o ușa.

Hades își dresese vocea, iar Persefona își ascunse fața la pieptul lui.

— Bună seara! spuse Hades, iar ea fu surprinsă de cât de calm îi era tonul.

Nici măcar nu i se tăiasе răsuflarea, deși simțea cât de tare-i bate inima la urechea ei. Crezu că Hades avea să se scuze și să dispară, dar, în schimb, acesta spuse:

— Lady Persefona și cu mine suntem morți de foame și am dori să fim lăsați singuri.

Încremeni și-l înghionti în coastă.

Oare ce făcea?

Imediat, personalul se puse în mișcare, apucându-se să mute farfuriile, tacâmuri și platouri uriașe cu mâncare neatinsă.

— Bună seara, milady... milord!

Ieșiră în șir indian din sufragerie, cu zâmbete largi și ochi sclipitori. Persefona își ținea privirea în jos, cu o roșeață permanentă în obraji, în timp ce locuitorii din palatul lui Hades ieșiră ca la paradă în hol ca să ia masa în alt loc din palat.

După ce rămaseră singuri, Hades nu pierdu vremea, ci se lipi de ea, conducând-o în spate până când picioarele ei se loviră de masă.

— Nu cred că vorbești serios!

— Să mor dacă nu-i așa, răspunse el.

— În... sufragerie?

— Mie mi-e cam foame; ție nu?

Ba da.

Dar nu apucă să răspundă. Hades o ridică pe masă, intră între picioarele ei și îngenunche ca un servitor în fața reginei sale. Rochia i se ridică în timp ce mâinile lui se plimbau pe coapsele ei înainte ca gura lui să-i găsească miezul.

Persefona se arcui pe masă, iar răsuflarea i se tăie în timp ce Hades o satisfăcea, atacând-o nemilos cu limba, iar barba lui scurtă crea o senzație de frecare absolut delicioasă pe pielea ei sensibilă. Întinse mâna după el, încurcându-și degetele în părul lui și zvârcolindu-se sub acea atingere.

Hades o strânse și mai tare, înfigându-și degetele în carnea ei ca s-o țină pe loc. Îi scăpă un mârâit gutural în momentul în care buzele lui i se prinseră de crăpătură, iar degetele zeului înlocuiră limba care se înfigea în ea, întinzându-se și umplând-o, până când simți o explozie de plăcere în tot corpul.

Radia, era sigură de asta.

Era divin, euforie, extaz!

Și totul fu întrerupt de o bătaie în ușă.

Persefona încremeni și încercă să se ridice în capul oaselor, dar Hades o ținu pe loc și mârâi, ridicând privirea spre ea dintre picioarele zeiței.

— Ignoră!

Cuvântul fu rostit ca o poruncă, iar ochii lui ardeau precum tăciunii.

Continuă nemilos, mai adânc, mai tare, mai repede. Persefona abia mai reușea să rămână pe masă, abia mai putea să respire, simțindu-se de parcă s-ar fi chinuit din nou să ajungă la suprafața Styxului, disperată după aer, dar mulțumită să știe că avea să moară fericită.

Dar bătaia în ușă continuă, iar o voce timidă strigă:

— Lord Hades?

Persefona nu-și dădea seama cine se află de cealaltă parte a ușii, dar persoana respectivă părea agitată, și avea toate motivele să fie așa, pentru că Hades avea o privire ucigașă.

Așa arată când stă față-n față cu sufletele din Tartar, se gândi ea.

Hades se lăsă pe călcăie.

— *Pleacă!* se răsti el.

Urmă o clipă de tăcere. Apoi vocea rosti:

— E important, Hades.

Până și Persefona observă tonul extrem de alarmat al acelei persoane. Hades oftă și se ridică în picioare, luându-i fața în mâini.

— O clipă, iubita mea!

— Nu-i faci rău, nu?

— Nu foarte tare!

Nu zâmbea când ieși pe hol.

Persefona se simțea penibil stând pe marginea mesei, așa încât coborî ușor, își aranjă fusta și începu să se plimbe prin sufrageria extravagantă. Prima impresie despre acea cameră fusese că e ieșită din comun. Tavanul era împodobit cu câteva candelabre de cristal inutile, pereții erau ornați cu aur, iar scaunul lui Hades arăta ca un tron în capul mesei. Colac peste pupăză, Hades cina rareori în această încăpere, preferând adesea să ia masa într-un alt loc din palat. Acesta era unul dintre motivele pentru care se hotărâse s-o folosească pentru Sărbătoarea Solstițiului – era păcat să nu profite de o asemenea frumusețe.

Hades se întoarse. Părea frustrat, cu maxilarul încordat, iar sclipirea din ochii lui avea o altfel de intensitate. Se opri la câțiva centimetri de ea, cu mâinile în buzunare.

— E totul în regulă?

— Da. Și nu. Ilias m-a informat despre o problemă care trebuie rezolvată cât mai curând posibil.

Ea îl fixă cu privirea, așteptând, dar el nu-și detalie intențiile.

— Când te întorci?

— Într-o oră. Poate două.

Ea se încruntă, iar Hades îi ridică bărbia astfel încât să se poată privi ochi în ochi.

— Crede-mă, iubita mea, cea mai grea decizie pe care o iau în fiecare zi e aceea de-a pleca de lângă tine.

— Atunci, nu pleca! spuse ea, înconjurându-i talia cu brațele. Vin cu tine!

— Nu e un lucru înțelept.

Avea o voce aspră, iar Persefona se încruntă.

— De ce nu?

— Persefona...

— E o întrebare simplă! îl întrerupse ea.

— Nu e! se răsti el, apoi oftă, trecându-și degetele prin părul despletit.

Ea îl privi fix. Nu-și mai ieșise niciodată din fire în halul ăsta. Oare ce-l agita atât de tare? Se gândi să insiste până când obținea un răspuns, dar își dădu seama că nu avea să ajungă nicăieri, așa că, în schimb, cedă.

— Cum zici tu! Făcu un pas îndărăt, lăsând o oarecare distanță între ei, și adăugă: Eu o să fiu aici când o să te întorci!

Hades se încruntă.

— O să mă revanșez față de tine!

Ea ridică dintr-o sprânceană și-i porunci:

— Jură!

Ochii lui Hades luceau în lumina candelabrelor de cristal.

— O, iubita mea! Nu-i nevoie să-mi smulgi niciun jurământ. Nimic pe lumea asta nu mă împiedică să te fut.